

ประลองฤทธิ์

ในช่วงก่อนที่คุณไชยบุญจะพามาพบคุณยาย อาตมาพยายามพูดอวดอ้างความวิเศษของวิชามารให้คุณไชยบุญฟังบ่อย ๆ ก็อย่างที่บอกแล้ว ตั้งใจจะรับท่านเป็นลูกศิษย์ แต่ท่านไม่สนใจเลย กลับชี้ให้เห็นโทษว่าวิชาเหล่านี้เป็นดิรัจฉานวิชา จะทำความเดือดร้อนให้ภายหลัง แล้วสรรเสริญวิชาที่คุณยายจะสอนให้ทุกวัน อาตมาก็สนใจเฉพาะเรื่องนรกสวรรค์เท่านั้น ในใจก็นึกอยู่ว่า

“น้องมันไม่เชื่อเพราะยังไม่เห็นฤทธิ์เรา ต้องหาโอกาสแสดงฤทธิ์ให้ดูให้ได้”

เหตุนี้เองขณะฝึกสมาธิกับคุณไชยบุญ สติจึงมักแฉลบออกข้างทางเรื่อยไป

ครั้นนานวันเข้าอาตมาก็ไม่พูดอวดอย่างเดียว พยายามแสดงฤทธิ์ให้คุณไชยบุญเห็นกับตาเรื่อย ๆ ถึงยกให้เป็นอาจารย์แล้ว ก็ยังหวังว่า ถ้าอาจารย์ชอบใจวิชาของศิษย์ ศิษย์ก็จะสอนให้

อย่างไรก็ดี ยังรู้สึกผิดสังเกตว่า ในการแสดงฤทธิ์ครั้งใด ถ้ามีคุณไชยบุญอยู่ด้วย ครั้งนั้นเป็นทำไม่สำเร็จทุกที น้ำมันในกระทะทอดกล้วยแขกร้อน ๆ เคยเอามือจุ่มลงไปได้โดยมือไม่พองไม่ร้อน วันนั้นพอเย็นมือเข้าไปใกล้ ๆ ใ้ร้อน ก็รู้สึกร้อนจัดจนต้องรีบหดมือกลับ

สงสัยว่าคุณไชยบุญมีอะไรดี วันหนึ่งจึงคิดประลองฤทธิ์ ด้วย ได้นัดคนที่บ้านธรรมประสิทธิ์ไปดูว่า จะเสกปรอทใส่มือคุณไชยบุญ แต่ปรอทจะไม่เป็นพิษใด ๆ แก่ร่างกาย วันนั้นนอกจากจะทำไม่สำเร็จแล้ว ยังถูกคุณไชยบุญอบรมเข้าให้อีก จนเลิกคิดใช้วิชามารพวกนี้กับคุณไชยบุญอีกต่อไป

วันหลังไปถามคุณไชยบุญตรง ๆ ว่ามีอะไรดี คุณไชยบุญเล่าให้ฟังว่าก็ไม่มีอะไร วันนั้นก่อนมาได้ไปกราบคุณยายขอวิชาป้องกันตัว คุณยายบอกวิชาพวกนี้เป็นดิรัจฉานวิชา ไม่เคยเรียน ชอบเรียนแต่วิชาพระพุทธเจ้า ท่านว่าเขาจะเสกก็เสกไป เราก็อยู่เฉย ๆ ทำใจให้ใส ๆ ไว้ที่ศูนย์กลางกาย แล้วก็ภาวนาว่า ไม่ให้เข้า ไม่ให้เข้า ก็ไปทำตามที่ท่านแนะ ปรอทก็เข้าไม่ได้ แล้วท่านก็บอกว่า วิชามารพวกนี้สู้วิชาพระพุทธเจ้าไม่ได้หรอก

ตอนนั้นอาตมายังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ยังคิดว่าวิชามารนี้เก่งอยู่แต่ที่ทำไม่สำเร็จเพราะตัวเราไม่เก่งเอง ก็เลยพาคุณไชยบุญไปพบอาจารย์วิชามารของอาตมา เพื่อประลองฤทธิ์กันเอง แต่อาจารย์ก็แสดงฤทธิ์ไม่ออก หน้าเสียเหมือนกัน

ตั้งแต่นั้นมา ก็เลยเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า วิชาของพระพุทธเจ้าดีกว่า และยังรู้เพิ่มเติมอีกว่า วิชามารทำให้ตกนรกได้เลยเลิกใช้วิชามารเด็ดขาด ยกตำราทั้งหมดให้คุณยายอาจารย์เผาทิ้ง